

پیاویکی لاو شان به شانی یهک ده رۆښشتن و به دەم ږیوه ده تر یقانه وه. چاویکی پر له رازی لیکردن و سه ری داخسته وه. خه یال هه لیگرت.

«له مه دره سه هاتمه ده ری، وهک رۆژانی تر له سه ر شه قامه که به یهک گه یشتن. دیداری نهو رۆژه مان جیاواز بوو. رۆژانی تر هه ر به نیگا له گه ل به کتر ده واین، به لام شهوی پیشوو به ته له فون زمانمان کرابوو. شان به شانی یهک که وتینه ری، زمان و خه یالمان تیک هالا بوون. وشه ی خو شه ویستی و نهوین له سه ر زمان و له نیو دلماندا شه پۆلی ده دا، نهوینه که مان هینه گه رم بوو، نه گه ر رۆژی یه کتر مان نه دیتبایه، ئوقره مان نه بوو.» له ژن و پیاوه که زۆر نزیک ببوو، ته نانه ت گوتی له قسه کانیان بوو. پیاوه که به ژنه که ی گوت:

«پیم وایه مردنیش ناتوانی من وتو له یهک دابری.»
مردن...! نهو وشه یه له گوتیدا دهنگی دایه وه.

«چهند مانگ دوا ی زه ماوه نده که مان بوو، ده ستم کرده ملی و پیم گوت:

«بلیتی له نیمه به خته وه تر- ژن و میردیکی تر- هه بی؟»

«هه یه زۆریشه، هه موو ژن و میردیکی ده بی یه کترین خوش بو.»

«یانی تو منت زۆر خوش ده وی؟»

«له گیانیشم زیاتر، بی تو ژبان مردنه، مردن...»
سه ری هه لیتنا، ژن و پیاوه که به کۆلانی کدا لایان دا.
«به ناو اته وه م رۆژی له گه لم بیتته ده ره وه، جار تیک بچینه سه یاحه ت، به لام، له وانه یه نهو ناو اته به رمه ژیر گل. نازانم بو کتوپر وای لیهات، نهو هه موو خو شه ویستییه کو پرا وشکاوی هات؟!»

به دیتنی تابلوی ده و اخانه له جیتی خو ی وشک بوو. وه بیبری هاته وه، ده واکانی دایکی له بیرو چوو. به هه له داوان به ره و مال گه راوه. ده رکه ی کرده وه و چوه حه وشه. به ره و پیشخانه که رۆیی، جووتی که وشی تری لیبوو! ته زوو یهک به دلیدا هات!! به نه سپایی ده رگای هۆله که ی کرده وه و چوه ژوروی. شه قه ی ماچ و مووچ و قاقای پیکه نین مالی پر کردبوو. په نجه ره یهک له به نیی هۆله که و وه تاغه که دا بوو، چوه بهر په نجه ره که، له که لیتنی په رده که وه نیو وه تاغه که دیار بوو، چاوی به که لیتنه که وه دووری. وه هه ناسه برکی که وتبوو، هه ر جاری شه قه ی ماچ ده هات ده تگوت به کتوتک به سه ریدا ده دن. تریقه ی پیکه نینه که یان ده تگوت گولله یه جه رگی ده سمی. وهک شه قه شه قه ده له رزی. رقیکی نه ستور گه رووی ریک ده گووشی چهند جار ویستی هاواریکا، به لام خو ی خوارده وه. له که لیتنی په رده که وه جووله یه کی بینی. تلکیان خوارده وه هاتنه بهر چاوی. هه ر دوو کیان رووت وقووت بوون. نه گه ر بیتوانیایه، له وکاته دا هه ر دوو کیانی به ددان هه لده پچری ئیتر چاوی هیچ کوپی نه دی. بهر چاوی تاریک بوو. تاسیتیک به سه ریدا هات و کهوت به عه رزدا. هه ستاوه پالی دابه دیواره که وه. دلی وا به پرتاوی لیتی ده دا، ده تگوت ده بهه وی سگی کون کات و بیتته ده ری. کاره لاکو سه ری وه خته بوو به ته قی، خه یال رۆحی کردبوو به مه زراق و

پیرانی بی به ستبوو. ئیتر نه یوانی خو ی راگری، تاهیزی له به ردا بوو قیژاندی و به ره و ده رگا که هه لات.

ده رگای هۆلی شه ق بیوه دا. دوا ی چهند سات ده رگای پیشخانه و پاشان ده رگای حه وشه. یهک وچان تا چهند کۆلان هه لات. هه ناسه ی سوار ببوو. پالیدا به دیوار تیکه وه، تۆزی پیشوو هاته وه سه رخو، هه لته رووشکا. میتشک و خه یالی وهک خو لوله هه لده سووران. بیبری تۆله له میتشکیدا ره گا ژوی کردبوو. بیبری فری.

بو تاکسی راوه ستاوه، تاکسییه که هات، سوار بوو. هه رچی زۆر بو خو ی دینی، ناتوانی ده ربیری. ده لیتی زمانی به مه لاشووییه وه دووراوه. دلی وا لیده دا جه سته ی له گه لیدا ده له ریتته وه.

«داده خانم بو کو ی ته شریف ده به ن؟»
شوفیری تاکسییه که پیتی ده لی.

داچله کی. قرچه پین هه ستا. به ره و شه قام وه ری کهوت. له قه راغ شه قامه که ویستا.

چهند تاکسی خالی به به رده میدا تیبه رین، هه رچی زۆری بو خو ی هینا، نه یوانی ده ست به رز کاته وه و سوار بی. سه ره و ژور هه لکشاو گه یشته پارکی شار. خشپه خشپی گه لای زه رد له ژیر لاقیدا نه و نه دی تر میتشکی نازار ده دا. پارک چۆل و هۆل بوو. له سه ر سه کو یهک دانیشته.

فرمیتسک له چاویدا قه تیس ما بوو. زوو زوو هه نیسکی ده داو سات له دوا ی سات خه یالی تۆله زیاتر میتشکی داده گرت. به لام نه یده زانی چۆن تۆله ی خو ی بکاته وه. ته په ی پیتیه که هه ودا ی خه یالی پساند. سه ری هه لیتنا. لاویکی جوانچاکی بو شناخ چهند هه نگا و له ولای نه وه وه سه ری داخسته بوو، ده رۆښته. چاویکی به ده روو به ریدا گپرا، کهس دیار نه بوو.

ویستی قوا ی لیتکا، به لام هه رچی کرد، ده نگی ده رنه هات. ده تگوت زمانی شکاوه.

ساته کان ژیله مو ی رقیان باوه شپین ده کرد و ده یانگه شانده وه. به لام به هیچ جو ری نه یده توانی له پردی نابرووی خو ی بیه ریتته وه. هه ستا سه رپین، چاویکی له سه عاته که ی کرد دوا زده ونیو بوو. چهند هه نگا و رۆیی، پالیدا به دره ختیکه وه. له بن سیبه ری داره که دا کلاویکی ره شی چلکن فری درابوو. بیبریک وهک برووسکه له میتشکی ده ره پری.

«کلاوه که ی نه وه... ره حمانه شیت...»

خو ی چهند جار دوور به دوور دیتبووی، هه ر ده رواو گۆزانی ده لی.

«کچه کن! له ناوه راستی بازاره که دا، له نیو نهو عالمه می دا، په لاماری ژنیکی داو خستی به عه رزدا. ژنه وهک هومایی سپی هه لگه را بوو، ده لیتن ناوی ره حمانه شیتته، کهس نییه له دیوتیکی چکۆله دایه، له قه راغ شاری، له ولا مه جبووراوا وه...»

نهو قسانه ی له خات کوپرای جیرانیان بیستبوو. وه ری کهوت، له گه ل کۆلی رق و ترس و که سه ر له قه راغ شار له به رده رکی دیوه چلکن و چکۆله که ی ره حمانه شیت خو ی دیتته وه!.